

L'Avencó d'Aiguafreda i l'Avencó de Bigues

Aiguafreda

Ubicació

Comarca: Osona
Lloc/Adreça: L'Avencó

Coordenades:

Latitud: 41.76884
Longitud: 2.24936
UTM Est (X): 437609
UTM Nord (Y): 4624384

Classificació

Número de fitxa: 08014 - 155
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia: Tradició oral
Estil / època: Contemporani
Segle: XIX
Estat de conservació: Bo
Protecció: Inexistent
Tipus de protecció: Inexistent
Accés: Obert
Ús actual: Social
Titularitat: Pública
Titular: Ajuntament d'Aiguafreda. Pl. Ajuntament, 1
Fitxes associades:
[Riera d'Avencó](#)
Autoria de la fitxa: Marta Lloret Blackburn- Antequem, S.L.
Data de registre de la fitxa: dl., 25/03/2013 - 01:00

Descripció

Segons tradició popular, l'aigua de la riera d'Avencó és engolida prop del seu aiguabarreig amb el riu Congost per brollar de nou al terme de Bigues i Riells, en un indret també conegut com l'Avencó, prop de la casa Noguera. Malgrat el primer conflueix al Congost i el segon al Tenes i que entre tots dos fenòmens hi ha més de 10 quilòmetres i els cingles de Bertí, es creu que les aigües comuniquen de forma subterrània. El nom d'Avencó està documentat per primer cop en l'acta de consagració de Sant Martí de l'any 898, i es creu que és la saviesa popular que en relacionar tots dos fenòmens, van denominar la sorgència de Bigues amb el mateix nom. Segons expliquen, quan la riera d'Aiguafreda baixa plena, l'aigua brolla amb més força a Bigues, encara que a la vall del Tenes no hi hagi plogut gens.

Història

Aquest fenòmen ja va ser explicat per Pascual Madoz l'any 1845 en el seu "Diccionario geográfico-estadístico-histórico de España y sus posesiones de Ultramar". També va ser publicat per Maria de Bell-lloc l'any 1882 i uns anys més tard pel geòleg Norbert Font i Sagué, considerat pare de l'espeleologia catalana. Aquest últim va visitar el lloc acompanyat de Francesc Maspons, i va concloure que tanmateix les aigües estaven connectades de forma subterrània. Tot i així, també trobem articles contraris a la relació d'Avencó d'Aiguafreda i de Bigues, com trobem en les diverses edicions del mapa de l'Editorial Alpina. El darrer estudi realitzat per Ferran Cardona, Àngel de Arriba i Josep Cuenca, apunta que a nivell geològic és factible que la creença popular sigui certa. Sigui com sigui, el fenòmen no ha estat comprovat científicament ni s'ha fet una coloració que ho confirmi.

Bibliografia

BOADA, M.; CASAS, P. ; CAMPDEPADRÓS, J. (1993). Llegendes de Sant Miquel del Fai. Figueres: Edicions Brau. CARDONA, F.; DE ARRIBA, A.; CUENCA, J. (2012). "De l'Avencó d'Aiguafreda a l'Avencó de Bigues. Més de deu quilòmetres de curs subterrani", Exploracions. Núm. 20. Barcelona: Ed. Espeleo Club de Gràcia.

